

Arrest

nr. 269 162 van 28 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. DERMAUX
Boetendaellaan 51 / 34
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 november 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat I. DERMAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 november 2020 dient de verzoeker, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 maart 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker dient tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 4 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqies}). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker per aangetekend schrijven van 7 oktober 2021 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : V. D. (...)

voornaam : D. (...)

geboortedatum : (...).1987

geboorteplaats : C. N. (...)

nationaliteit : Brazilië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 25/03/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing genomen inzake het verzoek om internationale bescherming

- (1) *Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 29/03/2016 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van “*de vormen en substantiële vormvoorschriften, voorzien ten straffe van nietigheid*”, bevoegdheidsoverschrijding en machtsmisbruik, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarnaast wordt gewag gemaakt van een kennelijke beoordelingsfout.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“*Eerste onderdeel*

Gezien de bestreden beslissing geen melding maakt van de kwestie van de gezondheid van verzoeker;

Terwijl iedere administratieve beslissing zowel in rechte als in feite adequaat moet worden gemotiveerd, conform de voorschriften artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikelen 1 tot 4 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ten straffe van bevoegdheidsoverschrijding en machtsmisbruik, en rekening moet houden met de inhoud van artikels 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ;

Dat de administratieve beslissing moet worden genomen na inachtneming van alle elementen van het dossier ;

Dat in haar motivering, tegenpartij nergens melding maakt van de gezondheidsmoeilijkheden van verzoeker ;

Dat verzoeker deze moeilijkheden toch zeer duidelijk in zijn asielaanvraag uiteengezet heeft en dat die moeilijkheden grondig vermeld werden in de beslissing van de Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dd. 25 maart 2021;

Dat tegenpartij dit duidelijk wist des te meer dat de bestreden beslissing in uitvoering genomen werd van de beslissing van de Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dd. 25 maart 2021;

Dat de gezondheidstoestand van verzoeker zeer slecht is zoals blijkt uit het verslag van Dr A.-M. (...) dd. 2 februari 2021 ;

Dat de uitvoering van de bestreden beslissing een schending van artikels 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden als gevolg zou hebben ;

Zodat de bestreden beslissing tegen de voorschriften van de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ten straffe van bevoegdheidsoverschrijding en machtsmisbruik, indruist.

Tweede onderdeel

Gezien de bestreden beslissing opgesteld werd met standaard-motieven en met de foto van de zus (!) van verzoeker ;

Terwijl elke administratieve beslissing zorgvuldig dient te worden voorbereid met het oog op een in rechte en in feite adequate motivering om te beantwoorden aan de voorschriften van de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ten straffe van bevoegdheidsoverschrijding, van machtsmisbruik, van gebrek aan proportionaliteit, en rekening moet houden met de inhoud van artikels 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ;

Dat het duidelijk is dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig opgesteld werd;

Dat tegenpartij duidelijk de toestand van een vreemdeling met de toestand van een andere vreemdeling verwart;

Dat bovendien tegenpartij de historie van verzoeker in België beperkt tot een aankomst op 29 maart 2016;

Dat het kennelijk ongegrond is nu verzoeker al in 2006 in België verbleef, wat duidelijk vermeld werd in de beslissing van de Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dd. 25 maart 2021;

Dat dit betekent dat verzoeker dus al meer dan 15 jaar in België aangekomen is en niet 5 jaar, wat een serieus verschil betekent;

Dat de bestreden beslissing dus klaarblijkelijk art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden schendt

Zodat de bestreden beslissing, die genomen werd zonder de nodige zorgvuldigheid die vereist is in het nemen van iedere administratieve beslissing, het voorwerp uitmaakt van diverse onregelmatigheden daar de motivering zowel in rechte als in feite onjuist is, hetgeen een schending vormt van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en art. 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden schendt ;"

2.2. Beoordeling

2.2.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt het volgende: *"Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur."* Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De verzoeker duidt niet aan op welke wijze deze specifieke bepaling zou geschonden zijn.

2.2.2. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden akte blijkt dat de verweerder de genomen beslissing formeel heeft gemotiveerd en dat er dus geen toepassing werd gemaakt van artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de feitelijke motieven en de juridische grond aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat de verzoeker wordt bevolen om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij *"langer in het Rijk (verblijft) dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of (...) er niet in(slaagt) het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"*, nu de verzoeker *"het land binnen(kwam) op 29/03/2016 en (...) nog steeds op het grondgebied (verblijft), zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is."* Tevens wordt toegelicht dat de commissaris-generaal op 25 maart 2021 een negatieve beslissing heeft genomen inzake het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming.

Gelet op deze motieven, die duidelijk de specifieke situatie van de verzoeker betreffen, blijkt niet dat de bestreden beslissing werd opgesteld met standaardmotieven. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van

een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

De verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van zijn gezondheidstoestand. De verzoeker stelt dat hij zijn gezondheidsproblemen duidelijk heeft uiteengezet in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en dat zijn gezondheidsproblemen ook grondig werden vermeld in de beslissing van de commissaris-generaal van 25 maart 2021.

De verzoeker maakt evenwel niet concreet aannemelijk welke wettelijke bepaling de verweerder de verplichting zou opleggen om in de akte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijke motieven op te nemen omtrent de gezondheid van de betrokkene. Een dergelijke specifieke verplichting blijkt alleszins niet uit de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Voorts dient te worden opgemerkt dat artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, in samenhang met artikel 52/3, §1, van diezelfde wet, *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, voorziet in een verplichting om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de vreemdeling wiens asielprocedure is beëindigd en die geen legaal verblijf meer heeft. De thans bestreden beslissing maakt ook geenszins het antwoord uit op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende, maar betreft in tegendeel een (politie)maatregel die is gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur. Bijgevolg moet uit de uitdrukkelijke motieven van de bestreden beslissing niet blijken dat met alle mogelijke omstandigheden rekening werd gehouden.

Waar de verzoeker bij zijn kritiek verwijst naar de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming, dient te worden benadrukt dat ook artikel 3 van het EVRM geen bijkomende uitdrukkelijke motiveringsplicht oplegt (cf. RvS 20 juni 2017, nr. 238.570). Dat er een beoordeling moet worden doorgevoerd inzake de *“hogere verdragsrechtelijke normen”* waaronder artikel 3 van het EVRM, blijkt wel uit artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, doch het volstaat dat deze beoordeling is geschied op een relevant tijdstip ten aanzien van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beoordeling kan dus evengoed blijken uit andere en recente beslissingen. Zoals de verzoeker zelf aangeeft, heeft hij zijn medische situatie aangebracht in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal de door de verzoeker voorgelegde medische situatie in de weigeringsbeslissing van 25 maart 2021, waarnaar in de bestreden akte uitdrukkelijk wordt verwezen, in rekening heeft genomen en heeft afgetoetst aan de bepalingen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker, die zelf aangeeft dat het thans bestreden bevel werd getroffen in uitvoering van de beslissing van de commissaris-generaal van 25 maart 2021 waarin de medische moeilijkheden grondig vermeld werden, maakt niet aannemelijk waarom de verweerder er in deze omstandigheden toe gehouden zou zijn om in de bestreden akte formele motieven omtrent verzoekers gezondheidstoestand op te nemen.

In de mate dat de verzoeker in het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt dat niet de volledige duur van zijn verblijf in het Rijk wordt besproken in de bestreden beslissing, wordt erop gewezen dat de Raad niet kan besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in de bestreden beslissing betreffende een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM inzake het privé-, gezins- en/of familieleven van de verzoeker, gezien artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt en de Raad bij het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM rekening kan houden met de gegevens die de verzoeker zelf verstrekt en met de gegevens van het administratief dossier (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Uit verzoekers betoog kan niet blijken waarom de in de bestreden akte opgegeven motieven, in rechte en in feite, niet afdoende zouden zijn in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.4. Waar de verzoeker gewag maakt van een kennelijke beoordelingsfout en hij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.2.5. De verzoeker voert aan dat zijn gezondheidstoestand zeer slecht is en verwijst in dit kader naar een verslag van Dr. A. M. van 2 februari 2021. Volgens de verzoeker zou de uitvoering van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg hebben.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het EHRM voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard.

Evenwel specificieerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “andere uitzonderlijke gevallen” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

Meer recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verrijkt dat onder “andere uitzonderlijke gevallen” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

In casu toont de verzoeker dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet concreet aan. Er dient immers te worden opgemerkt dat de verzoeker zeer vaag blijft omtrent zijn gezondheidsproblemen. Noch in het betoog ter ondersteuning van het enig middel, noch in het bij het verzoekschrift gevoegde medische attest van 2 februari 2021, wordt verduidelijkt aan welke ziekte de verzoeker precies lijdt of welke precies zijn gezondheidsproblemen zijn en waaruit concreet zijn behandeling bestaat. In het voormelde medisch attest wordt enkel gesteld dat de verzoeker lijdt aan een ernstige, chronische aandoening (“*une pathologie chronique sévère*”), dat hij zijn behandeling absoluut niet mag stopzetten, en dat hij driemaandelijks en op regelmatige wijze opgevolgd moet worden met een systematische bloedafname en occasioneel andere onderzoeken (“*Monsieur ne peut sous aucun prétexte stopper son traitement, il est également impératif qu’il puisse être suivi de manière régulière avec prise de sang systématique et autres examens occasionnels, monsieur doit être vu sans faute tous les 3 mois*”).

In zijn feitenuitlegging stelt de verzoeker dat hij aan aids lijdt. Deze bewering wordt echter niet gestaafd met enig begin van bewijs. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt wel dat de verzoeker hiv-positief is en dat hij hiervoor medicamenteus wordt behandeld. Er ligt echter geen enkel concreet element voor dat verzoekers hiv-infectie op het moment van de bestreden beslissing reeds zou zijn geëvolueerd naar aids.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan de verzoeker op 1 december 2020 een vragenlijst werd voorgelegd, waarin onder meer het volgende kan worden gelezen:

“4. Wat vreest u bij uw terugkeer in uw land van herkomst? Wat denkt u dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren? Ik vrees niet echt iets maar het leven in Brazilië is moeilijk, er is daar veel geweld. Ik ga daar ook niet dezelfde medicatie kunnen verkrijgen die ik hier krijg. Daar werd mijn medische toestand erger.

(...)

Hoe is de algemene leefsituatie in u regio?

Dat is het ongeveer de economische toestand is daar slecht en er is veel geweld. Ik neem ook medicatie want ik ben HIV-positief (...). In Brazilië geraak ik niet aan de juiste medicatie en mijn situatie werd daar nog slechter. (...).”

De commissaris-generaal heeft in zijn beslissing van 25 maart 2021 hieromtrent het volgende gesteld:

“Betreffende uw vrees om in Brazilië geen hiv-medicatie te zullen kunnen bemachtigen (CGVS, p. 19 en 28) kan er vooreerst opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat er wel degelijk dergelijke medicatie beschikbaar is in Brazilië. Ofschoon u deze niet kon verkrijgen in uw thuisstad Caldas Novas, verwezen de artsen u door naar de stad Golânia. Omdat u niet over voldoende financiële middelen beschikte, ging u evenwel nooit naar een arts of ziekenhuis in Golânia, alwaar de Braziliaanse overheid deze medicatie overigens normaliter gratis ter beschikking stelt (CGVS, p. 12-14). Uit niets blijkt dan ook dat u om redenen opgenomen in de Conventie van Genève of in de definitie van subsidiaire bescherming hiv-medicatie zou zijn ontzegd (of in de toekomst zou worden ontzegd). Uw gebrekkige financiële situatie was immers de enige reden waarom u deze medicatie niet kon bekomen (CGVS, p. 25-26). Volledigheidshalve kan er nog opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat discriminatie, ook op de arbeidsmarkt, omwille van een hiv-besmetting uitdrukkelijk verboden is. Zo mag een werkgever aan sollicitanten geen hiv-test opleggen.”

De commissaris-generaal stelde aldus vast dat de Braziliaanse overheid de hiv-medicatie normaliter gratis ter beschikking stelt te Golânia. Bovendien heeft de verzoeker zelf verklaard dat hij in zijn thuisstad artsen heeft geraadpleegd die hem doorverwezen naar de stad Golânia. De verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat deze vaststellingen kan weerleggen en hij maakt op geen enkele manier aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst verstoken zou blijven van de nodige medicatie en opvolging.

De Raad kan voor het overige enkel vaststellen dat de verzoeker zich beperkt tot enkele blote beweringen zoals dat zijn gezondheidstoestand zeer ernstig is en dat zijn behandeling en opvolging strikt vereist zijn en niet mag worden stopgezet. Dergelijke vage beweringen volstaan niet om aan te tonen dat er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

2.2.6. De verzoeker beroept zich tevens op een schending van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat hij al sinds 2006 in België verblijft, wat ook duidelijk wordt vermeld in de beslissing van de commissaris-generaal van 25 maart 2021. De verzoeker benadrukt dat hij dan ook al meer dan vijftien jaar geleden in België is aangekomen en niet vijf jaar, wat een serieus verschil betekent. De verzoeker meent dat zijn verblijfshistoriek in de bestreden beslissing ten onrecht wordt beperkt tot een aankomst op 29 maart 2016.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 29/03/2016 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.”

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° (...);

*2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
(...)”*

Artikel 6 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.”

Ingevolge de verordening (EU) nr. 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld (Pb.L. 28 november 2018, afl. 303, 39), zijn Brazilianen vrijgesteld van de visumplicht.

De verzoeker betwist op zich niet dat hij *“het land binnen(kwam) op 29/03/2016 en (...) nog steeds op het grondgebied (verblijft)”*. Uit een kopie van het paspoort van de verzoeker, dat zich in het

administratief dossier bevindt, blijkt dat hij op 29 maart 2016 via Frankrijk (luchthaven Paris-Charles-de-Gaulle) de Schengenzone is ingereisd.

De vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoeker “*het land binnen(kwam) op 29/03/2016 en (...) nog steeds op het grondgebied (verblijft), zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is*” strookt dan ook met de voorliggende gegevens en op grond van deze vaststelling kon de verweerder genoegzaam besluiten dat de verzoeker, die vrijgesteld is van de visumplicht, onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet valt derwijze dat aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven.

In zoverre moet worden aangenomen dat de verzoeker artikel 8 van het EVRM geschonden acht omdat op onzorgvuldige wijze rekening werd gehouden met de duur van zijn verblijf in België, merkt de Raad op dat de verzoeker nooit werd gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden. De Raad benadrukt dat het EHRM in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*).

Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). De verzoeker – die geen definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar zijn langdurig verblijf in België geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor zijn privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Door louter te stellen dat hij reeds 15 jaar in België verblijft, maakt de verzoeker bovendien niet aannemelijk dat hij zijn privéleven niet zou kunnen verderzetten in zijn land van herkomst. Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad er nog op wijst dat uit het administratief dossier, meer bepaald uit de beslissing van de commissaris-generaal, blijkt dat de verzoeker nog meerdere familieleden heeft in Brazilië, alsook dat hij er over de jaren heen meermaals is teruggekeerd.

De verzoeker maakt geen gewag van concrete elementen met betrekking tot zijn privé, gezins- of familieleden die van die aard zijn dat zij onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

2.2.7. De verzoeker haalt verder nog aan dat de bestreden beslissing niet zijn foto maar die van zijn zus bevat. Er valt echter niet in te zien welk belang de verzoeker heeft bij deze kritiek. In de bestreden akte worden immers op duidelijke wijze de namen, voornaam, geboortedatum en –plaats van de verzoeker vermeld, zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing op de verzoeker zelf betrekking heeft. De toevoeging van een foto en de hierbij begane vergissing houdt geen verband met de wettigheid van de genomen beslissing en doet bovendien geen afbreuk aan de duidelijke vermeldingen waaruit de identiteit van de adressaat blijkt.

2.2.8. Zoals hoger reeds werd gesteld, blijkt het uit de voorliggende gegevens en betwist de verzoeker niet en dat hij zijn regelmatig verblijf van 90 dagen heeft overschreden. De verweerder heeft derhalve op goede gronden toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt dat de verzoeker evenmin de schending van “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*” aannemelijk maakt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een onzorgvuldige feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten om in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet over te gaan tot de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Een kennelijke beoordelingsfout, dan wel een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet aangetoond.

Evenmin toont de verzoeker aan dat er sprake is van machtsmisbruik of van bevoegdheidsoverschrijding. Immers, van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verweerder heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden.

2.2.9. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE